

[P. N. Petersen (Røjle).]

mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Landsting.

Forsvarsministeren (Harald Petersen):

Jeg vil gerne takke det høje Landsting for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget. Det er naturligvis rigtigt, at Kommissionen, naar den bliver nedsat, paa ethvert Trin af Udviklingen maa holde sig i Forbindelse og à jour med, hvad der foregaar inden for den internationale Organisation, som arbejder i Øjeblikket, idet Indretningen af vort eget Forsvar paa afgørende Maader kan blive berørt af det, der vedtages inden for De Forenede Nationer.

Maa jeg til det højtærede Medlem Hr. Malchau sige, at Spørgsmaalet om særlige Repræsentanter for Industrien i Kommissionen har været drøftet ogsaa i det andet høje Ting, i hvert Fald i Udvalget, men man har afstaaet fra at fremsætte Ændringsforslag derom ud fra den Begrundelse, at Kommissionen jo dog ikke skal have et Medlemstal, der gør den fuldkommen uhaandterlig, og dernæst ud fra den Opfattelse, at der vil blive rigelig Lejlighed saavel for sagkyndige inden for Civilindustrien som for de tekniske Ekspertter inden for Hærens og Marinens Virksomheder til at gøre deres Anskuelser gældende under det Kommissionsarbejde, der skal foregaa. En Militærordning er jo i høj Grad Teknik, og det vilde være halsløs Gerning af alle os, der kommer til at sidde som Medlemmer af Kommissionen, at begive os ud paa disse dybe Vande, uden at vi sikrede os den bedst mulige Sagkundskab paa de tekniske Omraader.

Det ærede Medlem Hr. Malchau var lidt forundret over det sidste Punktum i § 5, hvorefter ethvert Mindretal er berettiget til at tilføje sine Bemærkninger i Kommissionens Betænkning. Naar denne tilsyneladende naturlige Ting dog er medtaget i Forslaget, er det af Hensyn til, at man i § 1 har givet tilforordnede Adgang til Kommissionen, men nægtet dem Stemmeret i denne. Thi det, at de ikke har Stemmeret, skal naturligvis ikke forhindre dem i at kunne gøre deres Anskuelser gældende paa Tryk, heller ikke i den Betænkning, der kan komme til at foreligge. Derfor har man for at udelukke enhver Mulighed for Fejltagelser villet slaa fast, at selv om man ikke giver dem Stemmeret, skal de dog have Ret fuldkommen paa lige Fod med alle andre Medlemmer af Kommissionen til at fremsætte deres Synspunkter i den Betænkning, der skal offentliggøres for den danske Befolkning og for Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) understregede ogsaa den Forbindelse, der var mellem de Drøftelser, vi skal foretage, og de Forudsætninger, der kan komme til at eksistere ved De Forenede Nationers Arbejde. Det er vi selvfølgelig fuldkommen enige om.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Indkøb af Krigsmateriel og hvad det kan foregribe o. s. v., skal jeg ikke gøre nogen Bemærkning ud over den ene, at man naturligvis ikke for den militære Uddannelses Vedkommende har megen Fornøjelse af at foretage betydelige Indkaldelser, uden at Mandskabet faar Mulighed for at faa den Uddannelse og Træning, som nu en Gang skal til inden for de militære Værn.

Jeg skal ikke indlade mig paa en langstrakt Debat om hele Spørgsmaalet om Hjemmeværn og Hjemmeværnsforeninger, idet jeg regner med, at Spørgsmaalet om et Hjemmeværn ret naturligt vil blive et af de Punkter, som den kommende Kommission kommer til at beskæftige sig med. Jeg vil gerne understrege i Tilslutning til det, det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) sagde, at et Hjemmeværn naturligvis maa være et Led i Forsvarsordningen. Man kan ikke hverken i vort Land, ja, hvad de kan i andre Lande, ved jeg naturligvis ikke, men man kan i hvert Fald ikke i vort Land have Hærororganisationer af nogen Art, startet paa privat Initiativ. I det Øjeblik vi skal have et Hjemmeværn, hvad Rigsdagens Partier altsaa skal drøfte i den kommende Kommission, siger det sig selv, at et saadant Hjemmeværn maa fremgaa af de Overvejelser, der finder Sted, og at det maa udbygges som et større eller mindre Led af den Forsvarsordning, som Rigsdagen i øvrigt kan blive enig om. Jeg maa maaske lige tilføje for at klargøre min egen Stilling, at jeg under alle de Forhandlinger, som jeg har ført med Repræsentanter for Hjemmeværnsforeningerne, meget kraftigt Gang paa Gang har understreget, at i det Spørgsmaal kan der ikke foregaa noget ad privat Vej eller paa privat Initiativ, som i mindste Maade foregriber Rigsdagens frie Beslutningsret i dette Forhold. Rigsdagen staar, selv om der maatte være ydet Støtte til Hjemmeværnsforeningerne, fuldkommen frit i sine Overvejelser med Hensyn til Spørgsmaalet om Betimeligheden af at indbygge et Hjemmeværn i den kommende Forsvarsordning. I øvrigt nærer jeg ikke saa stor Angst for Hjemmeværnsforeningerne som det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle). Jeg tror tværtimod, at man med Henblik paa den Bevægelse, der gaar hen over Lan-